

Ca. 1847

AFSENDER

Georgia Skovgaard

MODTAGER

Susette Maribo

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Generel kommentar:

Læsevejledning

Foto 1 og 2 viser følgebrev

Foto 3 viser side 4 og 1

Foto 4 viser side 2 og 3

Foto 5 viser side 5 og 8

Foto 6 viser side 6

Foto 7 viser side 7

Omtalte personer:

Susette Maribo

Georgia Skovgaard

Arkivplacering:

Mappe 10 nr. 8 a-c

DOKUMENTINDHOLD

Georgia Schouw gengiver et eventyr, som hun har fået fortalt af N.L. Høyen.

TRANSSKRIFTION

Mappe 10 nr. 8A

Til Frøken S. Dalgas

|Det er dette Du skal læse først kjære Suse

Hvis Veiret bliver godt, kører vi en Tour i morgen; jeg vilde Spørge Dig om Du havde Lyst og om Du kunde taale at være med?

Vi kører klokken 11; og kommer hjem til Middag. Saa spiser Du vel nok hos os. Sig mig hvad Du ikke kan taale.

Forleden Aften fortalte Høyen et Eventyr, som morede os meget, jeg har prøvet paa at skrive det ned, hvorved det jo nok har tabt grumme meget, men det kunde dog være at Du kan bruge det til dine Børn; læs det engang igjennem og ret saa med det samme Feilene, hvoraf der vist er en Deel, da jeg skrev det meget hurtigt og siden ikke har havt Lyst til at gennemse det. Det kan gjerne være at Du slet ikke vil synes om det, naar Du nu læser det, men at høre var det virkelig meget smukt, især Beskrivelsen af den gamle Kone og Elses hele Ophold hos hende.

Din Georgia

●2●

[Mappe 10 8 C]

I en lille bitte By boede der engang en fattig Lysstøber |som hed Jeppe Jeppesen| som var meget skikkelig og meget Dygtig til sit Arbeide, saa de Lys, som han støbte fandtes der ikke magen til, alligevel var han saa fattig og ussel, og mange mente det var alene fordi han gjorde sine Lys alt for gode. Han var gift, men det var hans værste Ulykke. I Byen hed hans Kone aldrig Madam Jeppesen, eller Mor Jeppesen, naar man bare sagde Rivejernet vidste alle hvad det betød. De havde flere Børn, men drengen var engang faldet i den kogende Tjærekjedel, og den ene datter kom ud at tjene hos nogle Folk, hun reiste bort, saa de hørte ikke mere til hende. Saa var der kun to |Piger|, tilbage, den ældste var moderen op af dage, og hun kaldtes derfor ogsaa det yngre Rivejern, den yngste var ganske anderledes, det var en lille stille Pige som altid gik og [?nuslede] om ganske alene; da hun endnu var noget lille hente det tidt at hendes Næse løb saa hun fik saa mange Puf Og Skjend af det gamle Rivejern og saa løb hendes Øine og Næse endnu meget stærkere, senere støbte hun Lys til og [?], men derfor fik de maatte hun altid hedde Snotelse eller den lille

Lysestøberske

-3-

Det gamle Rivejern rev saa længe paa Lysestøberen til han til sidst døde, men hun kunde dog beholde Lysestøberiet, for det var det eneste i Byen; og saadan gik da Tiden hen. Saa skulde da Snotelse confirmeres, og hos Præsten var hun flink, han holdt meget af hende og der var der Ingen, som kaldte hende Snotelse. Havde hun været datter af en Kjøbmand eller en Officer, saa var hun ret kommet til at staae øverst, men nu maatte hun staa langt nede; alligevel kunde man godt mærke at Præsten satte hende høit, for han opholdt sig længst hos hende og da han veslsignede hende var han meget mere rørt end han hidindtil havde været.

Men da den Dag var forbi begyndte det gamle Liv igjen med Puf og Skjænd, saa græd hun og saa løb Næsen og saa hed hun igjen Snotelse. Saa lille og ussel Byen end var, saa var der dog et Sted, hvor der boede en rig Fyrste som regjerede over Byen, og som havde en eneste Søn der levede der paa Slottet levede J man i Overflod, og der er Mange, som troede at Byen ikke havde været saa fattig endda,

-4-

hvis det havde været tarveligere hos Fyrsten.

Winteren efter at Else var blevet confirmeret var det en Dag et græsseligt Weir. Sneen fygede og stormen hylede; det var ganske tidligt om Morgenen at Else kom til at støde en heel Deel [?] [?] Om saa den flydende Talg løb ud paa Gulvet, der var ogsaa nogle Glasformer, som gik rent itu; der blev naturligvis en Skrigen og Skjændne baade af det gamle og det unge Rivejern, saa Else tilsidst i sin Fortvivlelse løb ud af Huset og langt udenfor Byen. Skrækkelig Kulde var det, saa! det skar og sved i hele Kroppen men hjem kunde hun dog ikke vende; tilsidst vilde hun krybe ind under nogle Buske for at faa lidt Ly, da hun idet samme hørte en ynkelig Støn, hun saa sig om og opdagede endelig en gammel Kone, der var faldet i en Grøvt, et stort Knippe Qvas havde hun bundet paa Rykken. Else skyndte sig hen for at hjælpe hende, hun maatte løse Knippet af og saa lykkedes det hende endeligt at faa den gamle op. "AAh! mange Tak min lille Pige, " sagde den Gamle, " Aah hjælp mig nu bare Knippet op paa Rykken igjen".

-5-

"Nei" sagde Else, "det er meget for tungt for Jer, Moer; nu skal jeg bære det hjem for Jer". "Mange Tak skal Du have, men det gaar ikke an for jeg har en lang Wei hjem". "Det gør ingen Ting, jeg har ikke Noget at forsømme derved, gaae I nu here foran og vis mig Weien." Naal! Saa gik de da, og Else kunde ikke begribe, hvordan den Gamle kunde finde Wei i det

grusomme Sneeveir. Weien var meget lang, men tilsidst naaede de en lille Hytte, der laae midt i Skoven, der gik de ind, der var ikke Andet end en lille hund, der bjæffede ad dem. Den Gamle gjorde Ild paa, og saa kom de dem da lidt efter lidt efter den anstrengende Tour. Endnu havde Else ikke rigtig seet den Gamle Kone; for mørkt var det Ude men endnu meget mørkere inde i Hytten; men da Ilden nu brændte lystigt paa Arnestedet, og Himlen klarede, saa der faldt et Par Lysstråler ind igjennem den usle Rude, saa faldt Elses Øine paa den Gamle; men aldrig havde hun seet noget Saadant før, hun stirrede og stirrede paa hende og følte sig saa underligt tilmode derved,

-5-

hendes Hoved saa næsten ud som et dødningehoved, der var trukket over med Pergament som laae i bare Folder over Næsen og paa Kinderne var de ganske fine og hvide, men under Øinene og omkring Munden var de store og lignede smaa Pølser tykke i Midten og spidse i begge Ender, og saa var de snart vide, snart blaae. Øinene sys syntes hun var ikke andet end store Piller med en rød Krands om. Og som støbte hun Lys den Gamle, som Else tænkte, at det var dog rigtignok meget stygt. Da den gamle mærkede at hun stirrede saadan paa hende; fik hun et Par Brillor op af den ene Lomme og et Lommetørklæde, som ikke var andet en en gammel Las, af den anden; saa pussede hun Glassene, holdt dem op imod Munden og da de var rigtig klare sadte hun dem paa Næsen, og saa glanede hun paa Else. "Naa! Men saa det er Dig Snotelse." Else blev ganske rød i hovedet af Skamfuldhed. "Du er ellers bleven en Kjønn Pige, Snotelse." Else saae ned og pillede paa sit Forklædebaand. "Nu er det paa Tiden, Du bliver gift, Snotelse" Else blev rødere og rødere.

-6-

"Nu gælder det blot om at finde en god Mand til dig." Det susede og brændte i Elses Hoved og hun kunde aldrig sige et eneste Ord. "Hvordan er det at du nu slet ikke kan tale paa Vejen løb Munden godt nok, at du trøstede mig og, mente vi naaede nok Hjem. Men - men vi skulde nok have lidt og spise." Else fik en lille Lerpotte og hun lavede saa lidt Mad. Da Aftenen kom tændte den Gamle et Par Praaser og Else maatte læse høit for hende i en gammel Krønikebog; saa redte den gamle Seng til hende og hun sov godt den hele Nat. Den næste Morgen da hun vaagnede, sad den Gamle ved Skorstenen og klagede sig saa jammerligt, det gjorde saa ondt i hendes gamle Hoved, hun havde taget Huen af og Else saae at, paa det ellers skaldede Hoved, sad der en Tot Haar, som var filtret ind i hinanden og det var det, der gjorde saa ondt, Else forsøgt at rede det ud, men det var meget vanskeligt for saasnart hun rørte derved skreg den Gamle "Au!

Au! mit Hoved." Langt om længe lykkedes det hende dog at faa det [redt og flettet og] sadt op under Huen. "Aah! Det gjorde godt; det var ligesom hun var bleven 10 Aar yngre saa let følte hun sig, saadan

-7-

den ene Dag efter den anden og Else tænkte ikke mere paa at rende hjem. Underligt var det at der blev hver Dag nettere og hyggeligere i Hytten, og det var ligesom den Gamle blev kjønnere, rankere og yngre for hver Dag; og det kan nok være det var Elses Skyld, der gjorde det saa godt for den Gamle. Vinteren gik og foraaret kom, Træerne knoppedes og grønnedes og Fuglene sang saa deiligt. Da den første Mai kom saa den Gamle ordentlig saa godt ud, og hun sagde til Else: "Idag er det jo faredag, Else, saa skulde jeg jo give Dig Din Løn." Men Else mente, hun havde ikke gjort andet end hvad hun saa gjerne vilde, saa hun skulde ingen Løn have. "Jo! en smule Løn vil jeg dog gjerne give Dig. Gaa nu ud i Skoven og saml alt det Vox du kan finde, Du skal ikke være bange for Bierne de skal Intet gjøre dig." da hun kom tilbage med det hun havde fundet hjalp den Gamle hende med at rense og smelte det, fik et Par Former frem og snart var der støbt to dejlige store Alterlys, saa tog den Gamle en lille Daase frem, der var Farver i og hun fik Nogle gamle helgenbilleder frem, og saa viste hun Else hvordan hun skulde male Lysene saa der var et Stykke ganske bart og saa et Stykke malet og saadan ved; det blev et Par deilige Lys. "Saa," sagde den Gamle, "nu er det paa Tide at vi faar dig pyntet," og saa pudsede

-8-

hun Else op i deilige nye Klæder og hun flettede selv hendes Haar hun kunde ikke faa hende deilig nok. Da det var gjort sagde hun at hun skulde gaae til Byen og gjøre hvad hun saae de Andre gjøre. Hun fik fat i en lille dreng, som maatte bære Lysene efter Else. Da hun kom til Byen saae alt saa festligt ud og da hun kom paa Torven mødte hun et Tog, det var alle Byens Folk, der gik to og to i Festklæder hver med to tændte Lys i Haanden. hurtigt fik hun sine Lys tændte og fulgte med de Andre; og saa blev der en Widsken om, hvem den deilige Pige med de prægtige Woxlys kunde være, de Andre Stakler havde kun Talglys. Saadan gik da Toget op til Slottet hvor den gamle Fyrste skulde begraves den dag og Sønnen skulde være [?] den Fyrste efter ham. Else gik imellem de Andre med sine prægtige skinnende Lys, uden at tænke paa at hun selv skinnede endnu meget deiligere; end en alle Andre saae det, og især den unge Fyrste, han glemte rent at græde og han tænkte kun paa hende; hun saae ogsaa paa ham og syntes godt om ham. Alle Hoffolkene tænkte det maatte være en meget fornem Dame og da hun sagde hun var Jomfru Jeppesen var der

Ingen der vilde troe det, ikke engang Rivejernene, som var med til Festen. Men 8 Dage efter holdt Fyrsten Bryllup med hende og der var stor Glæde derover. Da man siden søgte den Gamle Kone i Skoven, var hverken hun eller Hytten mere at finde; og der var aldrig et Menneske der havde seet hende.

P. 1

Amelia P. Selgar

Det er Sælden at man møder sig
Gode Læse!

[illegible]

Smitliden Aftan forvalde Højen et Parulyg, som
 maaede et meget, jeg har prøvet paa et phosfor
 det aar, forvord det jo nok for talt og vunden
 meget, men det kunde jeg ikke at det har vrigt
 det det sine Liden; det det angang igjennem og
 erst for med det samme Smitliden, forvord der nok
 er aarsket, da jeg prøvte det meget Paatigt og f. l.
 , det for for Lygt det at igjennem paa det.
 det kan givne nok at det for det nok og paa om
 at det, men det nok det, men at det nok det
 virkelig meget paa det, for det det af den
 gamle Liden og det f. l. det det.

Win Georgia

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

[illegible]